మెట్లు

ఆ మాలపిల్ల తెల్లబోయి చూచింది, తమ గూడెం బయట ఆగిన కారులోంచి దిగిన ముగ్గురు బాలికలనూ, ఒక యువకుడ్నీ! ఎంత చిత్రమైన బట్టలు కట్టుకున్నారు. ఎంత తెల్లగా ఉన్నారు. వాళ్ళు కారులోంచి దిగగానే ఏదో గుమ్మైన వాసన ఆ చుట్టుపక్కలంతా ప్రసరించింది!

ఈలా అనుకుని ఆ పదునాలుగేళ్ళ ఈడుగల బాలిక తనవైపు చూచుకుంది. ఉతుకు ఎరగని చిరిగిపోయిన తన పాత పోగులు పరిశీలించుకొంది. ఆ చిరుగుపాతే చీరలా వల్లెవేసుకుంది. అప్పుడప్పుడు తానూ తలగడుగు పోసుకుంటుంది. అయినా తన వొళ్ళు అలా గుమ్మున వాసనేస్తుందా.

ఆ దిగిన బాలికల బంగారపు ఒడలి కాంతులు చూచింది. తనదేహం కారు నలుపు! పళ్ళు మాత్రం తెలుపు. ఆ బాలికలు జుట్టు ఎంత అందంగా దువ్వకొన్నారో! ఆ పూలో! అలాటి పూలే పూయవు తమ గూడెంలో.

వాళ్ళు వేసుకొన్న బంగారుహారం, చెవులకు పెట్టుకొన్న ఆ లోలాకులు, చేతుల ఆ సన్నని బంగారు గాజులు, అమ్మో, వాళ్ళు తొడుగుకొన్న ఆ చెప్పులేమిటి? కిరస్తానీమిసమ్మ తొడుక్కునే జోళ్ళకన్న ఎంత అందంగా ఉన్నాయో!

వాళ్లు కారెక్కివచ్చారు. అప్పుడప్పుడు దున్నపోతు స్వారి తప్ప తన కేముంది. వాళ్ళు ఎంత తియ్యగా మాటాడుకొంటున్నారు? మధ్య మిస్సమ్మ మాట్లాడే ఇంగిలీషూ మాటాడుతున్నారు.

తనతల సంతనాడు తప్ప నూనేమెరుగును. తంగేడు పూలు, పొలం గట్టున బంతిపూలు తప్ప తానుపూలేమెరుగును. శివరాత్రి తీర్థంరోజున తాను గడ్డికోసి బజారులో జట్కావాళ్ళ కమ్మితే వచ్చిన డబ్బులో అప్పుడప్పుడయ్యకియ్యకుండా దాచుకొన్న అణా, అర్థణా, కానీలు పోగుచేసుకొన్న పదణాల మూడుకానులతో కొన్న మాయ వెండి కడియాలు, మురుగులేగా తనకు!

ఆ బాలికకు యౌవనం తొంగిచూస్తున్నది. పదునాలుగేళ్ళయినా కాయకష్టంచేసే జాతి కాబట్టి త్వరగా ఈడురాదు. యౌవనం పొంగి పొర్లే ఆ ముగ్గురు నాగరక బాలికలకు కనుముక్కు తీరు లెట్లా ఉన్నా వయ్యారం దేహమసృణత్వము బంగారురంగు ఆ ప్రదేశం అంతా కాంతించాయి.

ఈ మాలపిల్ల మాచి మోమురేఖలు శిల్ప సౌందర్యాలు, విశాల నయనాలు సినీమా తారలు చూచి ఉడుకుబోతు తనంతో కుంగిపోవలసినదే.

ఈనాడు మాలమాచి ఆ అందాల బాలికల చూచి తెలియరాని ఆవేదనలో కుంగిపోయి కన్నులనీరు తుడుచుకుంది.

ఆ రాత్రి మాచికి నిద్రలేదు. మాచికి పోతిగాడి సంబంధం కుదిర్చాడు తండ్రి. పోతిగాడు దున్నపోతులా ఉంటాడు. పోతిగాడు తనకు వద్దు. యీ మాలగూడెం తనకు వద్దు! చదువు. ఆ పిల్లలులా అవ్వాలి. అలా కారు ఎక్కాలి. అలాంటి నగలు, అలాంటి చీరెలు, అలా! అలా!

2

మాచెమ్మ స్కూలు ఫైనలు పరీక్షలో నెగ్గింది; తన ఊరు వచ్చింది.

"బాబూ! యీ వూరులో ఉండలేను" అంది. ఎంతమంది బతిమాలినా ఉండనంది. ఇరవదవ ఏడున ఖద్దరు చీరా, ఖద్దరు రయికా తొడుక్కొని హరిజనసుందరి మాచెమ్మ సంపూర్ణ యవ్వనంతో మాలపల్లి చివర కరణం గారి మామిడితోటలోని పూతపూచిన గున్న మామిడిలా ఉన్నది. కాకతిసీమ కాలోత్పల విగ్రహంలా ఆమె వికసించింది.

ఆమె ఎంత చదువుకున్నా రంగేమి మారుతుంది? ఎంత చక్కని చీరలు కట్టుకున్నా నల్లరంగును బంగారం చేయలేవు, రహస్యంగా ఇంగ్లీషు మాసపత్రికలు కొనుక్కొంటూ, అందు ఆంగ్ల అమెరికను స్త్రీలు అందాలు ఏలా సేకరించుకుంటారో చదివేది.

ఇంటిదగ్గిర పోరుపెట్టి తనగ్రామపు హరిజనసంఘంవారి సహాయంతో చెన్నపట్నం దుర్గాబాయమ్మగారి ఆంధ్ర మహిళాసభ విద్యాలయంలో ఎనిమిదేళ్ళు చదివి, మొదటి తరగతిలో కాశీ విశ్వవిద్యాలయ ప్రవేశపరీక్షలో కృతార్థురాలైంది.

ఉచిత విద్యావేతనం సంపాదించింది, ఇంటరు చదవడానికి.

చదివే రోజుల్లో రెండు మూడు సంబంధాలు తండ్రి తీసుకొని వచ్చాడు. ఒక హరిజన బాలుడు ఇంటరులో నెగ్గినాడు. తాలూకాఫీసులో గుమాస్తా ఉద్యోగానికి, ప్రభుత్వపు ఉద్యోగాల సమితివారు ఎన్నుకొన్నారు. మాచమ్మససేమిరా నేను పెళ్ళిచేసుకోనంది.

ఆరోజు సాయంకాలం తన ఊరుబయట కనబడిన కారు, కారునుంచి దిగివచ్చిన అప్సరసలు, ఆ వయసుకాడు, వారి కిలకిల సంభాషణలు, ఆ పడుచుల వయ్యారినడకలు, వారిచీరలు, వారి నగలు, వారిదేహపు మిసిమితనం, ఆహా – ఆమె గజగజ వణికింది.

చిన్న బాలికగా స్నానం అంటే అసహ్యించుకొనేది. దుర్వాసన కొట్టే తాను చుట్టబెట్టుకొన్న పాత పేలిక తడపడం అంటే ఆమెకు రోషం వచ్చేది. సంతలో తెచ్చుకొన్న నూనె రాసుకోవడమూ అసహ్యమే!

అలాంటి బాలికకు ఆ మోటారుకారు ఆ మూవురు బాలికలు ప్రథమసోపానం పంక్తి అయ్యారు.

ఆమెలో ఏమి స్పందించినదో! అదివరదాకా ఉన్న గూడెం మండిపోయింది. ఆమె చూపులో – ఆ పొలాలు నేలలోకి కుంగిపోయాయి. కాల్చిన పందిమాంసం ఎండుచేపలు రొయ్యలు కాలకూట విషాలై గంజి విషధార అయ్యింది.

మూడురోజులూ మాలగూడెంలో యమయాతన సలిపి, నాల్గవ రోజున మదరాసు వెళ్ళిపోయింది.

3

మాచమాంబ అనిపేరు మార్చుకున్నది. ఇంటరుపరీక్ష ప్రథమ తరగతిలో నెగ్గి విద్యార్థి వేతనంతో వైద్యకళాశాలలో చేరింది.

అందరితోనూ మాట్లాడేదికాదు మాచమాంబ. చదువుకొన్న కళాశాలలో అతి జమీందారికంగా మెలిగింది. ఎవ్వ రీ బాలిక, ఎవ్వ రీ మాచమాంబిక అని ఇంటరు విద్యార్థులు విద్యార్థినులు కళ్ళతో ప్రశ్నిస్తే, తాను మాలపిల్లనని చెప్పుకోలేకపోయింది. మంచి టాల్కం చూర్ణం, పలచని పెదవులరంగు, చక్కని సెంట్లు, పాముకుబుసములాంటి చీరలూ అవి కొనేందుకు వచ్చిన విద్యార్థి వేతనం చాలకపోతే, తిండి తక్కువ తిని అవన్నీ సంపాదించుకొన్నది.

వార్ధా ఆశ్రమం వెళ్ళినప్పుడు హరిజన బాలిక అవడంవల్ల మహాత్ముని ఆశీర్వాదాలు, ఇతర నాయకుల అభినందనాలు పొంది, కొంత వేతనం సముపార్జించుకొని మదరాసు వచ్చింది. అక్కడ స్త్రీల వేషభాషాదులలోని నిరాడంబరత, స్నిగ్ధసౌందర్యమూ చూచి, సేవాగ్రామ ఆశ్రమంలో ఉన్నంత సేపూ ఏదో బాధకు లోనయింది. కాని ఏ దర్శనమైతే ఆమెను మాలపల్లికి దూరంచేసిందో ఆ ఆశ తిరిగి మదరాసుకు రాగానే ఆమెను తన పంథానే నడిపింపజేసింది.

బాలకుల పొగడ్తలలో "ఈ చీర బాగున్నది, నీవేషం మహాద్భుతం" అన్న ముక్కలే వినేదికాని "నువ్వు సౌందర్య రాణివి" అన్నమాట ఒక నాడూ వినలేదు.

ఒక తోటి విద్యార్థి ఎప్పుడూ మాచమాంబను అనుసరించేవాడు. అతడు ఆమెతో ఎంతో స్నేహం చేశాడు. ఆమెను సినిమాలకు తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆమె దగ్గరగాచేరి రెండు మూడుసార్లు ఆమె ధృఢవక్ష నిధులపై హస్తతలం పొరించి స్పర్శించి, అదిమినాడు. అప్పుడా బాలికకు వివశత్వం కలిగింది. ఒళ్ళంతా విద్యుల్లతలు ప్రసరించాయి. కాని ఆ బాలుడు తన్ను ప్రేమించి అలా చేయలేదనీ తన్ను క్షుద్రజాతి బాలికగా ఎంచి క్షుద్రజాతివారికి నీతి నియమాలుండవని యెంచి, వాడు ఈలా తన్ను అవమానం చేశాడనే భావం కలిగిందామెకు.

ఆమె అవమానంతో కుంగిపోయింది. తోకతొక్కిన భుజంగిలా బుస్సుమన్నది. మరునా డా బాలుడు సంతోషంతో పల్కరించగానే వానితో "ఓరి దుర్మార్గుడా, నేను హీనజాతిదాననుకదా, నీ పశుత్వానికి అడ్డంపెట్టననుకున్నావా? ఇక్కడనుంచి నాతో మాట్లాడకు, నువ్వు విషపుజంతువవు!" అని మండిపోయింది. ఆ యువకుడు తెల్లబోయి తలవాల్చుకుని వెళ్ళిపోయినాడు.

ఆమె ఆనాటినుంచి తన తరగతిలో బాలకులతోగాని, తన కాలేజీలోని యితర తరగతుల యువకులతో గాని మాటలాడటం మానివేసింది.

ఒకనాడు మాచమాంబిక ఒక ఆచార్యుని ఇంటికి వెళ్ళింది. అప్పుడప్పుడు తెలియని విషయాలు చెప్పించుకొనడానికి విద్యార్థులు, విద్యార్థినులు తమకు వివిధ పాఠాలు చెప్పే వివిధ ఆచార్యుల ఇళ్ళకు వెళ్ళే అలవాటు ఉంది.

ఆ అలవాటు చొప్పున మాచమాంబ తానున్న బాలికా వసతిగృహం నుంచే బయలుదేరి తమ తరగతికి ఆచార్యులలో ఒకరి బసకు ఏదో పాఠం చెప్పించుకోడానికి వెళ్ళింది. ఆమె చదువుదీక్ష ఆ ఆచార్యులకు తెలుసును. ఆమె గ్రహణశక్తి తక్కువే, కాని, అది తెలుసుకొన్నంతవరకు నిద్రాహారాలు మానివేస్తుంది. తెలుసుకొని కాని ముందుకు అడుగులేయదు.

ఆ ఆచార్యులు మధ్యవయస్సు కలవాడు. ఆమె సౌందర్యం అతన్ని ఆకర్షించలేదు. ఆమె యవ్వనం, ఆమె దీక్ష, ఆమె దేహపుజిగి అతని హృదయాన్ని కలతపెట్టాయి. ఈ బాలిక ఎవరో పేదవారిబిడ్డ. కొంచెం అనునయిస్తే తన కోర్కెను ఎందుకామె తీర్చరాదు?

ఆ రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు పాఠం ఆ ఆచార్యులు ఆమెను తన ప్రక్కనే సోఫాపై కూర్చుండబెట్టుకొని బోధిస్తున్నాడు. ఏ యదాలాపంగా వేసినట్లో తనచేయి ఆమెతొడపై వేసినాడు. ఆమె పాఠం చదివే దీక్షలో ఆ చేయి నంతగా గమనించలేదు. ఆ చేయి - ఆ చేయి నెమ్మదిగా ఆమె బొడ్డు క్రిందకు జరిగింది. ఆమెకు ఒక్కసారిగా మెలకువ వచ్చింది. ఆమె గభుక్కున అతనిచేయి తీసిపారవేసి, లేచి, ఆడు పులై "మీకు బుద్ధిఉందా, ఇదా మీరు పాఠం చెప్పడం!" అని ఆ పుస్తకాలన్నీ అక్కడే ఉంచి విస విస గది విడిచి వెళ్ళిపోయింది.

తన సొమ్ముసంచీ మొదలైనవి ఉంచుకొన్న అలంకరణపు సంచీ అక్కడే ఉండిపోయినందున తిన్నగా నడిచే తన వసతి గృహం చేరింది.

అందరు ఆచార్యులు అందరు విద్యార్థినులూ అలాగే చేస్తారా? లేక తనకొక్కర్తికే ఈ పరాభవమా? ఆమె కుంగిపోయింది. ఆ మరునాడు ఉదయం ఆ ఆచార్యులు ఆమె గ్రంథాలు, సంచీ అన్నీ పంపిస్తూ ఆ అలంకరణపు సంచిలో ఒక లేఖ ఉంచాడు.

"అమ్మాయీ, క్షమించు! ఇది నా అపచారం కాదు! నేను ఒంటివాడను. భార్యపోయిన మధ్యకాలపువాణ్ణి. వైద్యాలయంలో దాదులు నా కో విధమైన తృప్తి తీరుస్తున్నారు కాని సరియైనమందుకూ, ప్రకటనపు మాయమందుకు నాకు తేడా తెలిసిందికాదు. రాత్రంతా నిదరపట్టలేదు. నేను పడిన బాధ అనంతము! కంచె చేనుమేస్తే లోకం నాశనమే! నేను నలభై ఒక్క ఏళ్ళవాడిని నాకు భార్యలేదు. ఇద్దరు బిడ్డలు. ఇద్దరూ మేనమామలకడ బెంగుళూరులో చదువుకొంటున్నారు. నిన్ను గురించి విచారిస్తే నువ్వు హరిజన బాలికవనీ చెక్కు చెదరని శీలం కలదానివనీ తెలుసుకున్నాను. నువ్వు నన్ను వివాహం చేసుకో - నేను తెలుగు బ్రాహ్మణుణ్ణి! నువ్వు నన్ను ప్రేమింపలేకపోవచ్చును. కాని ఉత్తమ గృహిణీ ధర్మమే ప్రేమకాగలదని నా నమ్మకము. నీకు ఇష్టముంటే నీకున్న కుంకుమ పువ్వురంగు చీర కట్టుకొనిరా! లేకపోతే ఏచీర కట్టుకున్నాసరే! ఆలోచిస్తాను

అనదలుచుకుంటే పువ్వులులేని తెల్లచీర కట్టుకురా! ఇట్లు క్షంతవ్యుడైన రావు" అని అతడు ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఆయన పేరు డాక్టరు సి.పి.రావు.

4

మాచమాంబిక ప్రభుత్వ వైద్యశాలలో వైద్యురాలయినది. భర్త డాక్టరురావుగారు నెల్లూరులోనే జిల్లా ముఖ్యవైద్యాధికారి అయినాడు. మాచమాంబ పేరు డాక్టరు మాచమాంబరావు. ఆమె అసిస్టంటు సర్జనుగా ఉన్నది. ఆమెకు ఆమె కాలేజీ విద్యార్థినిగా ఉన్నప్పుడే వివాహం అయింది.

డాక్టరురావు గురువుల వివాహ ఉత్తరం పదేపదే చదువుకొని మాచమాంబ ఆలోచించుకొన్నది. ఉత్తరము వచ్చిన మూడురోజులవరకు ఆమె కదే ఆలోచన. తాను హిందూ జాతి కాలికింద నలపబడుతూ ఉన్న మాలపిల్ల. డాక్టరురావుగారు బ్రాహ్మణుడు. పెద్దవాడయితే ఏమి. పదమూడు పన్నెండు సంవత్సరాలతేడా పెద్దతేడాకాదు. తనతోటి యువకులు తన్ను వివాహం చేసుకుంటారా? ఆరేడువందల జీతము. కారు కలిగిఉన్న భర్త – తన చదువుపూర్తి – తనకు కావలసిన చీరలు – నగలు కారు – తనచదువున కాయన కిరీటం కాగలడు!

ప్రేమా? తనకు ప్రేమ అంటే ఏమీ తెలియదు. డాక్టరురావు అంత అందమైనవాడు కాడు. అతన్ని తాను ప్రేమించగలదా? ప్రేమ అనేది జంతుధర్మానికి మానవ మనస్తత్వం రంగరించిన ఒక మందు. తాను ప్రేమించగలుగునోలేదో! ఏదైనా ఆయన్ను వివాహం ఆడడంవల్ల తనకు అన్నీ లాభాలే!

ఏకారణంవల్లనయితే ఏమి ఆ ఉత్తముడు తన్ను వివాహం చేసుకుంటానన్నాడు.

ఆమె మూడవనాడు కుసుంబాచీరకట్టుకు వెళ్ళింది. అందాకా వట్టి తెల్లచీర కట్టుకొని వెళ్ళేది. ఆ మరునాడు సాయంకాలం ఆమె పుస్తకాలు పట్టుకొని డాక్టరు రావుగారింటికి వెళ్ళింది, వారు పెళ్ళి విషయం అన్నీ మాట్లాడుకున్నారు.

పెళ్ళి రిజిష్టరూ అయింది, హిందూ వివాహం చొప్పున అయింది. వైద్యకళాశాలా చార్యులు, వైద్యాధికారులు మొదలైన వారెందరో వచ్చినారు. కాని ఆమె తన తల్లిదండ్రులనూ, చుట్టాలను ఎవ్వరినీ రావద్దంది.

భర్త తనకు ఈనాడు అన్ని సౌకర్యాలు పొందడానికి కారణం అయ్యాడు. కావలసినవి ముద్దినిసు ముక్కాలు చీరలూ ఉన్నాయి. చక్కని అతినవీనకరపు నగలు, అందమైన కారు, జిల్లా వైద్యాధికారి బంగాళా, ఇంగ్లీషు క్లబ్బు. అనుకున్నవి జరుగుతున్నాయి. కాని! కాని!

భర్తకు మొగం అందం కాకపోయినా ఇరవయ్యోవన్నె బంగారు చాయ. తాను గర్భవతి కావచ్చు. పురిటికి సెలవు పుచ్చుకొంటుంది. తన పైఅధికారైన భర్త పురుడుపోయగలరని ఆమె కలలుగన్నది.

ఆమెకు కామతృప్తీ, భర్తకు కామతృప్తీ అవుతున్నది. భర్త ఒక విధంగా రసికుడే. తనకేమి తెలియదు రసికత! అందుకై ఎన్నో స్త్రీపురుష సంబంధ గ్రంథాలు చదివినది. కష్టపడే విద్యార్థినిగా తయారయింది. యీ విషయంలో కష్టపడే విద్యార్థినే.

వారి వివాహం అయి మూడేళ్ళు నడిచింది. కాని వారిద్దరిలో యేదో అసంతృప్తి ఉన్నదని ఆమె గ్రహించేది. ఆమె యవ్వనంచూచి ఉద్భవించిన వాతావరణం చూడక, తొందరపడి ఆ బాలికను చేసుకొన్నాడు. తరగతి నల్లకుక్కను తెల్లకుక్కనుచేసే ప్రయత్నం అయింది. మంగలి బ్రాహ్మణుడెట్లా అవుతాడు? అనాగరకజాతి స్త్రీ ఎంత చదువుకుంటే ఉత్తమ సంస్కారుని భార్య కాగలదు? అతని మొదటి భార్య జ్ఞాపకం వచ్చింది. బిడ్డలను అప్పుడప్పుడు బెంగుళూరు వెళ్ళి చూచి వచ్చేవాడు.

భార్య తన కౌగిలింతకు వచ్చిన మొదటి సంవత్సరం అతడు కామ తృప్తినందేవాడు. తరువాత అతడు ఆమెలో యేదోలోటును గుర్తింప సాగినాడు. ఆమె తన దేహం అతనికి అర్పించేది. కాని ఆమె ఎక్కడోఉండేది! ఆమెలేని ఆమె – దేహమాత్రమూర్తిగా తోచి అతడు వ్యధనొంది భార్యను తన పడకగదికి పిలిచేవాడుకాదు.

ఆమె బాధపడేది. అతడు వట్టి పురుషుడుగా తన్ను కోరేవాడు. తాను పూర్ణపురుషుని వాంఛించింది. అతడు పశువులా వచ్చి పశు తృప్తి పొంది తన్ను తన పడకగదికి పొమ్మనేవాడు.

5

ఒకనాడు లేడీ ఆస్పత్రిలో లేడీ అసిష్టంటు సర్జను డాక్టరు మాచమాంబారావుగారు ఒక స్త్రీ రోగిని వైద్యాలయంలో చేర్పించవలసి వచ్చింది. ఆమె గర్భవతి. ఆ రోగికి ప్రతిపురుడు అసాధ్యమై ప్రాణాంతమువరకూ వస్తున్నది. ఆ వచ్చిన స్త్రీ ఖద్దరు ధారిణి. ఆమెకు యేరోగమూ లేదు. కాని పురుడు మాత్రమే కష్టం. ఆమె ముగ్గురు ముత్యాలలాంటి బిడ్డలతల్లి!

వారిద్దరు ఈమాటా ఆమాట చెప్పుకొనడం ప్రారంభించారు. ఆ గర్భగుర్విణి కూడా తన భర్తకు రెండవ భార్య. ఆమె తన భర్తను గూర్చి మాటకు రెండుసారులు చెప్పుకొని ఆనందించింది. ఆమె మహదానందము వైద్యురాలు మాచమాంబకు ఆశ్చర్యం కలుగజేసింది.

రోగి: డాక్టరుగారూ, మా వారికి వచ్చుజీతం అరవై రూపాయలయినా మా సంసారం యేదో గుప్తంగా లోట్లు లేకుండా జరుగుతున్నాదండి. ఈ యుద్ధంవల్ల ఖర్చు ఎక్కువైనమాట నిజమే. కాని యుద్ధభత్యం ఇంకో పదిరూపాయ లిస్తున్నారు. మాకు భూములవల్ల సాలుకు ఆరువందలు వచ్చునవి పంటలకు ఖరీదులు ఎచ్చి ఇప్పుడు పదిహేనువందలు వస్తున్నాయి.

డా. మాచ: ఇప్పుడు మీ సంసారం చక్కగా జరుగుతోందన్నమాటా?

రోగి: ఆ!

డా.మా: ఒక వారం రోజులలో మీకు పురుడు వస్తుంది. ఇంతవరకూ ఆలస్యం చేశారేమమ్మా?

రోగి: నేను మా వారిని ఏలా వదిలి ఉండగలను డాక్టరుగారూ. వారు వండుకొంటారు. పిల్లలను చూసుకోగలరు. మా సవతి పోయినయేడే నా పెళ్ళి. తర్వాత మూడేళ్ళవరకూ

నేను కాపురానికి రాలేదు. తాలూకాఫీసు పని – ఎన్ని తాలూకాలో బదిలీ – తామే తమకూ, తమ ఇద్దరి బిడ్డలకూ వంట చేసుకొనేవారు. ఇప్పుడు నేను వారి నెల్లా వండుకోనివ్వగలను చెప్పండీ?

డా. మాచ: మీకు ఇద్దరు సవితిబిడ్డలా?

రోగి: అవునండి! నేను కాపురానికి వచ్చినప్పటినుంచి ఆ పిల్లలు "అమ్మా, అమ్మా" అంటూ నన్ను వదిలితేనా? నా బిడ్డలమీదకన్న వాళ్ళమీదే నా కెక్కువాపేక్షండి.

ఆమె పురుడు మాచమాంబరావు తానే స్వయంగా పోసింది. ఆమె భర్త, కాపురంచేసే ఇద్దరు సవితి కూతుళ్లు, ఆమె స్వంతబిడ్డలు అందరూ ఆ బాలింతను చూడడానికి వచ్చారు. వారి ఆనందము వర్ణనాతీరము. డాక్టరు మాచమాంబారావు కన్నులనీరు తిరిగింది.

గర్భవతి అవడం ఎంత ఆనందం? గర్భవతులుగా ఉన్నప్పుడు స్త్రీలు అందవికారాలు పొందుతారు. అది అందవికారమా? అలా పాలిపోయి, లావెక్కి నీరుపట్టి కదలలేక ఆ స్త్రీలు దేవతా మూర్తులులా ఉంటారే! బిడ్డల కనడం పశుధర్మం. బిడ్డలకు పాలివ్వడం పశుధర్మం, బిడ్డలను రక్షించడం పశుధర్మం, బిడ్డలు పాలు తాగేటంతవరకు ప్రేమించడం పశుధర్మం. కాని అలా పెద్దవారైన బిడ్డలను, తల్లిదండ్రులను, చుట్టాలను? స్నేహితులను ప్రేమించడం? అది మానవధర్మం, దివ్యధర్మం.

అది వర్ణనాతీతం తన పొంకారైన వక్షోజాలు బిడ్డలకు ఎప్పుడు పాలియ్యగలవు? తెల్లని ఆ అమృతధారలు గబుకు గబుకున పుణుకగలదు?

ఆ బిడ్డలతండ్రి, ఆ బిడ్డలు తన గర్భాన మూర్తించడానికి కారణం తన భర్త! జిల్లా వైద్యాధికారి! ఒక బ్రాహ్మణుడు. తనకై క్రిందకు దిగినవ్యక్తి! తన్ను చేయిపట్టి మెట్లెక్కించిన దేవతామూర్తి – తన బిడ్డలకు తండ్రికావాలి. తన బిడ్డలు తన్ను "అమ్మా" అని పిలవరూ! డాక్టరుగారిని "నాన్నా" అని పిలవరూ! వారు తనకు సర్వనాగరికతలు ధారపోశారు. వారు దేవతామూర్తి. వారు భగవంతుడు. తానెవరు?

ఆ రాత్రి ఆమె సాధారణంగా అలంకరించుకొనే విధానంగా అలంకరించుకోలేదు.

ఆమె సాయంకాలమే తలంటుకొన్నది. నల్లటి తన పొడుగాటిజుట్టు వదులవాల్జడ వేసుకొంది. కనకాంబరాలను తలలో ధరించింది. చెవులదుద్దులు మాత్రం. మెళ్లో పుస్తెల తాడు, ఒక సన్నని బంగారు గొలుసు నుదట ఇంత కుంకుమ బొట్టు, బంగారు రంగురవిక, కుసుంబారంగుచీర కుసుంబారంగు గాజులు ధరించింది.

నల్లటి ఆమె మొగాన పౌడరు లేదు. పెదవులెఱుపు రంగు లేదు.

ఆమె రాత్రి వారిద్దరి గదికీ మధ్యనున్న తలుపు తెరవబోయి, అది వేసి ఉండటంవల్ల, వారి గదిలోకి వెళ్ళే ముఖ్య ద్వారంవెంటనే లోపలికి వెళ్ళింది.

ఆ జిల్లా వైద్యాధికారి పురుషుడు. కుంగి సోఫాలో కూర్చుండి చుట్టకాలుస్తూ ఏదో వైద్యపత్రిక చూస్తున్నారు.

మాచమాంబ తిన్నగా భర్త దగ్గిరకువెళ్ళి సోఫాదగ్గిర భూమిమీద మోకరించి భర్తవొళ్లో తలవుంచింది.

ఆయన తెల్లపోయాడు. ఎవరీమె? ఆ మాలపిల్లా!

ఆమె సంపూర్ణమూర్తిగా, పూర్ణ భార్యగా వచ్చినదన్న ఒక పరమ శ్రుతి ఆయన హృదయంలో మారుమ్రోగింది. ఆయన గడగడలాడిపోయాడు! ఆమె ఎక్కడో ఏదో గ్రామంలో ఊరిచివర ప్రపంచాన్ని తెల్లబోతూ చూస్తూ ఉన్న అనాధ బాలికయై ఒక దేవునికై, ఒక పరమపవిత్ర నాధునికై, జీవితానికై చేతులు చాచి నిలుచుండిపోయిన బాలికయై ఆయనకు గోచరించింది.

ఆయనలోని పురుషత్వము, మానవత్వము, దివ్యత్వము భర్తృత్వము, జనకత్వం ఒక మహాపుష్పంలోని అన్ని రేకులై విప్పారింది.

అతడామెను తన హృదయయానికి గాఢంగా, లలితంగా, తమిగా గౌరవంగా, కామంగా, ప్రేమగా అదుముకొన్నాడు!

6

డాక్టరు మాచమాంబకు పండులాంటి ఆడపిల్ల పుట్టింది. భర్తగారి తల్లి పోలిక అట.

జిల్లా వైద్యాధికారి డాక్టరు సి.పి. రావుగారు నల్లని తన మాలపిల్లలో భారతజాతి యొక్క అడుగుమెట్టు చూచినాడు. పైమెట్టు అడుగుమెట్టు ఒకటే. భారతదేశంలో పంట పండవలసిన శాలిభూమి తన భార్య. ఆ నలుపు బంగారానికి రెండవఛాయ!

ఆమె హృదయం కోటిబంగారాల విలువ. ఆమె అమృతమూర్తి అయిపోయినది. ఆమె నీలనీరదగాత్ర అయిన పార్వతి! ఆమె ధరిత్రీమాత! ఆమె ప్రపంచాన్ని కరిగించే ప్రేమతో తన సవతి బిడ్డలను హృదయానికదుముకొన్నది.

తన బిడ్డకు తానే రొమ్ముకుడుపుతూ వైద్యరాజయిన భర్తను బ్రహ్మానంద వీక్షణాలతో చూస్తున్నది.